

Begredelig grinet med hengende kjaker
kan nok han Henrik til daglig se ut,
men straks han får teften av toner og saker
så lysner han opp og humrer til slutt.

Og når han har gått her og sonet og trallet
sin tre og et halvt års tvangssyngingstid.
Han ble tro mot sitt yrke og fulgte kallet,
han gav av sin kunst og bad ikke om grid.

Slik er han naturlig glidd inn i vår midte
som ledd i vårt opphold og del av oss selv,
populær som ingen - utrolig å vite
at veiene våre skal skilles i kveld.

*****

«Lytt nu du ludende sanger
tonene strømme tilbake».
Hele belegget forlanger
å takke dig nå du skal drage.

Takk for de smil som du gav oss
takk for humør som du skapte,
takk for de ord som du sa oss
midt i det håpløse, tapte.

Takk for besøk på hver brakke
takk for «Tordyvel og Flue»
takk for din ubøyde nakke
til tross for din astma og snue.

Takk for din «gamle magister»
for Bellman og for Annavanda,
takk for ditt hele register
fra tonekunstens veranda.

En ting er helt på det rene
du skulde ha vært professor.
I hvad? I mentalhygiene!
for der har du ingen contestor.

Vår takk er kun ringe, magister,
men dypfølt og varm og opriktig, -
tatt fra vårt livsmots tornister
som du så utret'lig har øst i.

Så reiser du fra oss omsider,
på mandag i hjemmet du kneiser,
og vi går mot mørkere tider.
Det blir tomt, Henrik Dahl, når du reiser.